

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 20 września 2018 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, po rozpoznaniu sprawy o sygnaturze X P 237/18, z powództwa S. S. (1) przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o odprawę, w punkcie I, zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz S. S. (1) kwotę 6298,36 zł., tytułem odprawy z ustawowymi odsetkami od 1.06.2015 r. do 31.12.2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1.01.2016 r. do dnia zapłaty, w punkcie II zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1350 zł., tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w punkcie III, obciążył i nakazał pobrać od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 315 zł tytułem opłaty sądowej, a w punkcie IV nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2600 zł.

Przedmiotowe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy wydał w oparciu o następujący stan faktyczny:

S. S. (2) był zatrudniony w (...) Spółce Akcyjnej w W. od 6.06.2011 r. na podstawie umowy o pracę zawartej na okres próbny, a od 1.09.2011 r. na czas realizacji umowy nr (...) zawartej pomiędzy (...) S. A. i (...) S. A. w wymiarze pełnego etatu, na stanowisku zastępcy kierownika działu kablowego i konserwacji. Strony uzgodniły, że powód będzie wykonywał pracę na terenie województwa (...) za wynagrodzeniem 2600 zł.

Z końcem lutego 2015 r. została rozwiązana umowa nr (...) zawarta pomiędzy (...) S. A. i (...) S. A. Pismem z 26.01.2015 r. pozwany powiadomił powoda, że pracodawca nie został wybrany przez (...) S. A. jako dostawca usług utrzymania sieci (...) w strefie Ł. Północ. W tej sytuacji (...) miało wykonywać usługi utrzymania sieci do 28.02.2015 r. Pracodawca poinformował powoda, że w tej sytuacji łącząca strony umowa o pracę ulegnie rozwiązaniu z dn. 28.02.2015 r.

W dniu 2.03.2015 r. pozwany wystawił powodowi świadectwo pracy, w którym wskazał, że stosunek pracy ustał w trybie art. 30 § 1 pkt. 5 KP.

W dn. 21.12.2017 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty odprawy pieniężnej w kwocie 6500 zł. W odpowiedzi na to pismo, pozwany nie odniósł się do merytorycznej zasadności żądania powoda, a zakwestionował jego wysokość oraz poprosił o przedstawienie propozycji ugody.

Powodowi wiadomym mu było, że umowa nr (...) była zawarta na czas nieokreślony, lub też na okresy czasu, po których była przedłużana na kolejne. Jeśli wyniki były dobre, to umowa obowiązywała. Przed zawarciem umowy o pracę, powodowi tłumaczono, że jego umowa o pracę zostanie zawarta na czas realizacji tej umowy, która jest zawarta na czas nieokreślony.

Jednomiesięczne wynagrodzenie powoda, obliczone jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy, wynosiło 3095 zł.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że powód wystąpił z roszczeniem o zapłatę odprawy pieniężnej, należnej z tytułu rozwiązania przez pracodawcę stosunku pracy z przyczyny nie dotyczącej pracownika, natomiast pozwany w tym procesie nie wykazywał przyczyn rozwiązania z powodem stosunku pracy, bezpodstawnie przyjmując, że umowa o pracę została rozwiązana z dniem zakończenia pracy, dla której była zawarta, wskazując przepis art. 30 § 1 pkt. 5 KP. (w brzmieniu obowiązującym do 22.02.2016 r.)

Sąd I instancji wyjaśnił, że powód zakwestionował, że umowa została zawarta na czas wykonania określonej pracy, dodając, że zgodnie z art. 25 §1 KP w brzmieniu obowiązującym do 22.02.2016 r. umowę o pracę zawiera się na czas nieokreślony, na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy. Umowy tego rodzaju uzależniały ustanie stosunku pracy od przyszłego zdarzenia w postaci zakończenia określonej pracy. W dacie zawarcia takiej umowy termin zakończenia pracy nie był jeszcze znany, ale by zdarzeniem pewnym, niezależnym od woli pracodawcy.

Sąd Rejonowy podkreślił, że zgodnie z art. 6 KC w zw. z art. 300 KP na pozwanym spoczywał ciężar dowodu, że łącząca strony umowa o pracę miała charakter takiej umowy terminowej, a skoro pozwany nie złożył do akt umowy nr (...), przeto nie była możliwa analiza jej treści. Sąd I instancji argumentował, że pozwany nie wykazał również w jaki sposób doszło do rozwiązania tej umowy, a z dokonanych na podstawie wiedzy powoda ustaleń wynikało, że umowa nr (...) była zawarta na czas nieokreślony, bądź na czas określony i była przedłużana na kolejne okresy. Przedmiotem umowy była obsługa linii telefonicznych, należących do (...) S. A., w tym konserwacja i instalacja sieci telekomunikacyjnych. Termin zakończenia pracy nie był znany i zależał, między innymi, od pracodawcy powoda. Sąd I instancji stwierdził, że nie można, zatem, uznać, że zawarta z powodem umowa była umową terminową na czas wykonania określonej pracy, bowiem czynności, zleczone pozwanemu pracodawcy na podstawie umowy nr (...) miały charakter ciągły, powtarzający się. Termin zakończenia realizacji umowy, nie zależał od zakończenia jakiegoś etapu prac, w sensie fizycznym, a od woli stron, co do dalszego kontynuowania współpracy. W tym stanie rzeczy należało w ocenie Sądu Rejonowego uznać, że, łącząca strony umowa o pracę, została zawarta na czas nieokreślony, bowiem taki, w istocie, miała charakter umowa nr (...).

Sąd I instancji stwierdził, że umowa o pracę z powodem została rozwiązana bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu rozwiązania umowy nr (...), tj. z przyczyn niedotyczących powoda.

Sąd Rejonowy przywoławszy art. 10 ust. 1 w zw. z art. 1 i art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy z 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (t.j. Dz.U. za 2015 r., poz. 192 ze zm.) uznał, że należało na rzecz powoda zasądzić odprawę pieniężną, w kwocie której wysokość nie była pomiędzy stronami sporna pod względem matematycznym.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 KPC w zw. z § 2 pkt 4, § 9 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800), wskazując, że stawka minimalna w tego rodzaju sprawie wynosi 1350 zł i odpowiada ona nakładowi pracy pełnomocnika.

Na podstawie art. 13 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2005 r., Nr 167, poz. 1398 ze zm.) Sąd Rejonowy obciążył pozwanego opłatą w wysokości 5 % wartości zasądanego roszczenia.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 300 k.p.

Sąd Rejonowy nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 477² §1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, będąc reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości, któremu zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię poprzez ustalenie, że zawarta z powodem umowa o pracę była umową na czas nieokreślony, nie zaś umową terminową, a także poprzez ustalenie, że powodowi przysługuje odprawa pieniężna na podstawie art. 10 ustawy z 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, a nadto zarzucając, że Sąd nie wyjaśnił wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

W konkluzji do tak sformułowanych zarzutów, apelant wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego, kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Na uzasadnienie swojego stanowiska, apelant podniósł, że Sąd błędnie uznał, że umowa o pracę, którą zawarł pozwany z powodem 11.09.2011 r. była umową na czas nieokreślony a nie umową na czas wykonywania określonej pracy, opierając nieprawidłowo swoje ustalenia na zeznaniach powoda pozostającego na bezpodstawnym przeświadczeniu,

że zawarta umowa jest umową na czas nieokreślony, gdyż tak mu tłumaczono, akcentując, że Sąd I instancji nie wyjaśnił kto tak tłumaczył powodowi i w konsekwencji przyjął w sposób bezkrytyczny jego zeznania za wiarygodne.

Skarżący argumentował też, że Sąd I instancji nie wziął pod uwagę, że art. 9 umowy o pracę jednoznacznie stanowi, że umowa została zawarta na czas realizacji umowy nr (...) zawartej z (...) S.A. i (...) S.A. tj. na czas wykonywania przez związanych z konserwacją sieci telekomunikacyjnych (...) S.A. w strefie Ł. Północ. Umowa była zawarta na 3 lata z możliwością jej automatycznego przedłużenia na okres do 2 lat. A. zaznaczył, że powód miał możliwość zapoznać się z tą umową co sam w zeznaniach przyznał, a następnie z tego twierdzenia się wycofał zasłaniając się brakiem pamięci. Skarżący zarzucił, że Sąd oceniając wiarygodność zeznań powoda nie wziął pod uwagę, że powód przeświadczenie o tym, że umowa zawarta w dn. 11.09.2011 r. była umową na czas nieokreślony nabrała dopiero po prawie 3 latach od jej rozwiązania, akcentując, że z treści tej umowy wynika wyraźnie, że nie była ona umową na czas nieokreślony i rozwiązała się z chwilą upływu terminu, na który została zwarta tj. realizacji przez powoda konserwacji sieci (...) S.A. w Ł. tj. rozwiązanie umowy pomiędzy (...) S.A. a (...) S.A. nr (...) /TD/R/ (...) 101/08. Konkludował, że rozwiązanie umowy nastąpiło z dniem ukończenia pracy, na który została zawarta a tym samym nie nastąpiło rozwiązanie umowy przez pracodawcę z przyczyn nie leżących po stronie pracownika, wywodząc z powyższego, że tym samym, zasądzona przez Sąd, odprawa, powodowi nie przysługuje, co skutkuje zasadnością apelacji.

W odpowiedzi na apelację powód, będąc reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o jej oddalenie w całości i o zasądzenie kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych za postępowanie odwoławcze.

W uzasadnieniu argumentował, że apelacja jest jedynie polemiką z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu I instancji, akcentując, że nie zostały w niej sformułowane zarzuty i nie odniesiono ich do konkretnych przepisów, które według strony skarżącej zostały naruszone. Wskazał, że pozwana spółka po rozwiązaniu stosunku pracy z wyłącznej winy pracodawcy nie wypłaciła powodowi należnej mu odprawy pieniężnej wynikającej wprost z przepisów prawa. Podkreślił, że wbrew wywodom apelanta, umowa łącząca strony była nie była umową na czas określony lecz umową bez daty końcowej, a sama spółka wskazuje, że miała ona obowiązywać do czasu realizacji innej umowy, której powód nie był stroną, a jej przedłużenie czy dalsze trwanie nie było w żaden sposób podyktowane działaniami powoda. Zaakcentował, że skoro umowa nie miała daty końcowej przeto Sąd I instancji prawidłowo przyjął, że była to umowa na czas nieokreślony. Dodał, że spółka nie przedstawiła w toku postępowania umowy (...), na którą przez cały czas się powołuje, a która miała leżeć u podstaw oceny czy umowa zawarta z powodem była umową o pracę na czas określony czy nieokreślony, zaznaczając, że dostęp powoda do tej umowy był ograniczony, a nadto dopóki powód był zatrudniony i otrzymywał wynagrodzenie – nie miał potrzeby zapoznawania się z tą wielostronicową i niezrozumiałą dla niego umową, której nie był stroną. Powód argumentował, że większość pracowników pozwanej miała umowy o pracę powiązane z treścią umowy z (...) S.A. celem obejścia konieczności wręczania wypowiedzeń zmieniających i umożliwiających w mniemaniu pozwanej rozwiązywanie umów z dnia na dzień, co jednak treściowo wyczerpywało znamiona umów na czas nieokreślony. W konkluzji stwierdził, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji oparte jest na właściwej ocenie dowodów.

Na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2019 r. pełnomocnik pozwanego poparł apelację, a pełnomocnik powoda wniósł o jej oddalenie i o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, a ponadto wniósł o sprostowanie omyłki pisarskiej w orzeczeniu I instancji odnośnie daty rozpoczęcia odsetek: w miejsce daty 1 czerwca 2015 r., na datę 1 marca 2015 r., podnosząc również, że, w orzeczeniu tym, brak jest punktu oddalającego powództwo, w zakresie odsetek.

Na rozprawie w dn. 6.06.2019 r. pełnomocnik pozwanego poparł apelację, a pełnomocnik powoda wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, a w przypadku uwzględnienia apelacji o zastosowanie art. 102 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest zasadna i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku.

Sąd II instancji zważył, że mimo, iż apelacja jest lakoniczna i nie zawiera wskazania konkretnych przepisów, których naruszenia upatruje apelant, to jednak treść, stawianego w petitum apelacji, zarzutu naruszenia prawa materialnego, w zestawieniu z uzasadnieniem apelacji, pozwala, zdaniem Sądu Odwoławczego, na stwierdzenie, że skarżący, zarzucając Sądowi meriti, dokonanie błędnej oceny dowodów, w istocie zarzuca, także, naruszenie art. 233 §1 k.p.c. , mimo iż apelant, wprost , naruszenia tego przepisu, również, nie sformułował.

Wskazać w tym miejscu należy, że postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania, rozpoczętego przed sądem pierwszej instancji. Zgodnie z treścią art. 378 §1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze, jednak, z urzędu, pod uwagę, nieważność postępowania. Rozważając zakres kognicji sądu odwoławczego, Sąd Najwyższy stwierdził, iż sformułowanie „w granicach apelacji” wskazane w tym przepisie oznacza, że sąd drugiej instancji m.in. rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebrany w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (por. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 31.01.2008 r., III CZP 49/07, OSN 2008/6/55). Dodatkowo należy wskazać, że dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, sąd drugiej instancji może podzielić i uznać za własne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8.10.1998 r., II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Mając na uwadze powyższe Sąd II instancji zważył, że w pierwszej kolejności winien zostać rozpoznany zarzut błędnej oceny materiału dowodowego, tj. naruszenia przepisu procesowego art. 233 §1 k.p.c. albowiem uwzględnienie tego zarzutu determinuje ocenę zasadności zarzutu prawa materialnego.

Sąd II instancji, rozpoznając niniejszą sprawę, miał na uwadze, że istota sporu sprowadza się do prawidłowej kwalifikacji prawnej ,rodzaju umowy o pracę z dn. 1.09.2011 r. łączącej strony niniejszego postępowania. O ile, bowiem, strona pozwana twierdzi, że zawarła z powodem umowę terminową, tj. umowę o pracę na czas wykonania określonej pracy, która rozwiązała się wraz z nadejściem terminu, na jaki została zawarta, o tyle powód utrzymuje, że łączyła go z pozwanym pracodawcą, umowa na czas nieokreślony, która została rozwiązana bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu rozwiązania umowy nr (...), tj. z przyczyn niedotyczących powoda, na tej podstawie opierając swoje roszczenie o odprawę z art. 10 ust. 1 w zw. z art. 1 i art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy z 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (t.j. Dz.U. za 2015 r., poz. 192 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy, po samodzielnym zapoznaniu się z materiałem dowodowym i jego analizie, zważył zatem, że Sąd meriti poprawnie ustalił, iż S. S. (2) był zatrudniony w (...) Spółce Akcyjnej w W. od dnia 6 czerwca 2011 roku na podstawie umowy o pracę zawartej na okres próbny, a od dnia 1 września 2011 na czas realizacji umowy nr (...) zawartej pomiędzy (...) S. A. i (...) S. A. w wymiarze pełnego etatu, na stanowisku zastępcy kierownika działu kablowego i konserwacji, a także, że strony uzgodniły, że powód będzie wykonywał pracę na terenie województwa (...) za wynagrodzeniem 2600 zł. Ustalenie, iż od dnia 1 września 2011 r. łączyła strony umowa na czas realizacji umowy nr (...) zawartej pomiędzy (...) S. A. i (...) S. A. wynika bowiem wprost z § 9 umowa o pracę z dn. 1.09.2011 r. (k. 12). Sąd Okręgowy badając przedmiotową sprawę zważył jednak, że umknęło Sądowi I instancji, że wobec powyższego dla rozstrzygnięcia sporu w niniejszej sprawie koniecznym było zweryfikowanie na jaki czas została zawarta umowa nr (...) pomiędzy (...) S. A. i (...) S. A.

Brak ustaleń Sądu Rejonowego w tym zakresie spowodował konieczność uzupełnienia przez Sąd II ustaleń faktycznych w sprawie o następujące okoliczności faktyczne :

Zgodnie z ust. 23.1 §23 umowy ramowej ma utrzymanie, konserwację i eksploatację Sieci TP nr (...) /TD/R/ (...) 101/08 z 1.09.2009 r. zawartej przez (...) S.A. w W. z pozwaną Spółką Akcyjną (...) w (...) S.A. w W., umowa ta weszła w życie 1.09.2009 r. i została zawarta na 3 lata z możliwością jej przedłużenia o kolejne 2 lata na zasadach określonych w ust. 23.2 tej umowy, zgodnie w którym strony zastrzegły, że zostanie jednokrotnie przedłużona automatycznie maksymalnie o okres kolejnych 2 lat po spełnieniu przez wykonawcę następujących warunków:

1. poziom kar naliczonych wykonawcy z tytułu nieterminowej realizacji przedmiotu umowy i nieprawidłowego przekazywania danych w danym okresie rozliczeniowym nie przekroczy 0,2% wartości naliczonego w tym okresie rozliczeniowym wynagrodzenia,

2. uzyskanie złotego lub srebrnego certyfikatu przy czym:

a) w przypadku spełnienia warunku dotyczącego poziomu naliczonych kar, o którym mowa w pkt 23.2 pkt 1 i uzyskania przez wykonawcę srebrnego certyfikatu przedłużenia umowy następują wg następujących zasad:

aa) za każdy miesiąc, w którym wykonawca spełnił warunki określone w lit. a) umowa jest przedłużana o pół miesiąca,

b) w przypadku spełnienia warunku dotyczącego poziomu naliczonych kar, o którym mowa w pkt 1 ppkt a) i uzyskania przez wykonawcę złotego certyfikatu przedłużenie umowy następuje wg poniższej zasady:

bb) za każdy miesiąc, w którym wykonawca spełnił warunki określone w lit. B umowa jest przedłużana o 1 miesiąc,

c) sumarycznie czas o jaki ma zostać automatycznie przedłużona umowa, wynikający z realizacji postanowień lit. a) i

b) zostaje zaokrąglony w górę do pełnych miesięcy po upływie 3 lat od chwili podpisania umowy /umowa k. 115-147, aneks nr (...) k. 149-181/.

Przedmiotowa umowa ramowa, zawarta przez pozwaną spółkę z (...) S.A. została automatycznie przedłużona o okres 2 miesięcy w związku ze spełnieniem wymagań w zakresie kar umownych i uzyskania srebrnego certyfikatu przez pozwaną spółkę zgodnie z treścią par. 23 ust. 23.2 umowy ramowej /pismo z 16.11.2011 r. k. 148/.

Sąd II instancji po uzupełnieniu w powyższym zakresie ustaleń faktycznych w sprawie, stwierdził w pierwszej kolejności, że słusznie apelant zarzucił, że Sąd Rejonowy dokonał w sposób wadliwy ustalenia, że powodowi wiadomym było, że umowa nr (...) była zawarta na czas nieokreślony, lub też na okresy czasu, po których była przedłużana na kolejne, gdyż Sąd meriti oparł się w tym zakresie wyłącznie na głoślośnych zeznaniach powoda (k. 71 v., 72). Powyższe zeznania powoda stoją tymczasem w opozycji do zapisów przytoczonego wyżej § 23 umowy ramowej łączącej pozwanego pracodawcę z (...) S.A., zgodnie z którym została ona zawarta na 3 lata z możliwością jej przedłużenia o kolejne 2 lata na zasadach określonych w ust. 23.2 tej umowy, a także pisma z 16.11.2011 r., z którego wynika, że umowa ramowa została przedłużona o 2 miesiące w związku ze spełnieniem wymagań w zakresie kar umownych i uzyskania srebrnego certyfikatu przez pozwaną spółkę zgodnie z treścią par. 23 ust. 23.2 umowy ramowej.

Natomiast pozostałe okoliczności ustalone przez Sąd Rejonowy, Sąd odwoławczy uznaje za bezbłędne, jednocześnie stwierdzając, że nie ma potrzeby ich powielania, czyniąc je jednocześnie integralną częścią niniejszego uzasadnienia.

W szczególności, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że z końcem lutego 2015 r. została rozwiązana umowa nr (...) zawarta pomiędzy (...) S. A. i (...) S. A., a także, że pismem z dnia 26 stycznia 2015 r. pozwany pracodawca powiadomił powoda, że nie został wybrany przez (...) S. A. jako dostawca usług utrzymania sieci (...), w strefie Ł. Północ, w związku z czym (...), miało wykonywać usługi utrzymania sieci do 28 lutego 2015 r., jak również, że pracodawca poinformował powoda, że, w tej sytuacji, łącząca strony umowa o pracę, ulegnie rozwiązaniu z dniem 28 lutego 2015 r. (pismo z dnia 26 stycznia 2015 r., k. 15).

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy pragnie na wstępie zauważyć, że nowelizacja przeprowadzona ustawą z 25.06.2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1200)

sprawiła, że na skutek wejścia w życie tej nowelizacji kodeksu pracy z dniem 22 lutego 2016 r. m.in. z katalogu umów terminowych, usunięto umowy na czas wykonania określonej pracy. Przy czym zgodnie z przepisem art. 13 w/w ustawy nowelizujące, do umów o pracę na czas wykonania określonej pracy, trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

W realiach badanej sprawy sporna umowa o pracę z 1.09.2011 r. została zawarta pod rządami art. 25 k.p. w brzmieniu obowiązującym do 22.02.2016 r. a rozwiązana została z dn. 28.02.2015 r. tj. przed wejściem w życie w/w noweli. Przepis art. 25 K.p. do wejścia w życie wskazanej nowelizacji wyróżniał wśród terminowych umów o pracę umowę na czas wykonania określonej pracy. Podobnie jak umowa zawarta na czas określony, była to odmiana terminowej umowy o pracę, zawieranej w celu świadczenia przez pracownika pracy wchodzącej w zakres pewnego oznaczonego i z góry ograniczonego w czasie zadania (np. budowy jakiegoś obiektu, zbioru plonu w gospodarstwie rolnym). Podkreślenia wymaga, że umowy tego rodzaju różniły się od umów na czas określony tym, że nie wskazywały nawet pośrednio dnia zakończenia stosunku pracy, lecz ustanie tego stosunku uzależniały ogólnie od przyszłego zdarzenia w postaci zakończenia określonej pracy. Z reguły umowę taką zawierano w sytuacjach, kiedy strony stosunku pracy chciały ograniczyć w czasie jego trwanie, jednak w chwili zawierania umowy nie mogły ściśle określić okresu jej obowiązywania.

Stąd też, zdaniem Sądu II instancji, Sąd Rejonowy winien rozpoznając niniejszą sprawę nie kierować się wyłącznie samym faktem, że w badanej umowie o pracę z 1.09.2011 r. nie wskazano konkretnej daty do jakiej zawarto tę umowę lecz winien bo taki fakt jeszcze niczego nie przesądzał, ale z uwagi na zapis w par. 9 spornej umowy o pracę winien był ustalić na jaki czas została zawarta umowa nr (...) zawarta pomiędzy (...) S. A. i (...) S. A. Skoro zaś Sąd I instancji tego nie uczynił, a jednocześnie ustalenie tej okoliczności przez Sąd Odwoławczy, który jest przecież sądem merytorycznym nie wymagało w niniejszym postępowaniu przeprowadzenia postępowania w całości przeto Sąd Okręgowy dopuścił dowód z umowa z dnia 1.09.2011 r. nr (...) /TD/R/ (...) 101/08 zawartej pomiędzy (...) S. A. i (...) S. A. i ustalił na tej podstawie, że była ona zawarta na czas z góry oznaczony 3 lat z możliwością jednokrotnego przedłużenia automatycznego maksymalnie o kolejne 2 lata po spełnieniu określonej w tej umowie warunków. Przedmiotowa umowa ramowa, do której odwoływała się umowa o pracę łącząca strony niniejszego postępowania nie była zatem ani umową na czas nieokreślony, ani też umową na czas określony z ustalonym odnawialnym na przyszłość terminem.

Powyższe, w ocenie Sądu Okręgowego, przesądza, że, w badanym przypadku, mamy do czynienia z zawarciem umowy o pracę na czas wykonania określonej pracy (na mocy przepisów obowiązujących do 22.02.2016 r.), na podstawie której stosunek pracy ulegał rozwiązaniu z dniem ukończenia pracy, dla której wykonania umowa ta została zawarta, a więc automatycznie, bez konieczności składania zarówno przez pracodawcę, jak i pracownika, jakichkolwiek dodatkowych oświadczeń woli (art. 30 § 1 pkt 5 k.p.). W realiach niniejszej sprawy, umowa o pracę, łącząca strony niniejszego postępowania, uległa rozwiązaniu, w związku z rozwiązaniem umowy nr (...), zawartej pomiędzy (...) S. A. i (...) S. A., tj. z chwilą upływu terminu, na który została zawarta, a mianowicie zakończenia terminowej umowy o konserwację sieci (...) S.A. w Ł., co nastąpiło z dn. 28.02.2015 r.

Sporna umowa na czas wykonania określonej pracy, gwarantowała powodowi, jako pracownikowi, pełną stabilizację stosunku pracy, gdyż na podstawie przepisów kodeksu pracy, ten rodzaj umowy, nie podlegał wypowiedzeniu. Strony stosunku pracy, nie mogły zawrzeć, w treści takiej umowy, klauzuli o możliwości jej wypowiedzenia, gdyż tego rodzaju postanowienie byłoby nieważne z mocy prawa. Generalnie umowa tego rodzaju, rozwiązywała się z dniem wykonania określonej pracy, co oznacza, że nie można jej wcześniej rozwiązać. Wynika to z charakteru tej umowy, którą się zawiera w przypadku trudności określenia czasu wykonania danej pracy. Przypomnieć wypada, że brak możliwości wypowiedzenia takiej umowy, jest zresztą tym elementem, który odróżnia tego rodzaju umowę, od umowy zawartej na czas określony, w której strony mogą przewidzieć klauzulę o możliwości jej wcześniejszego rozwiązania. W umowie na czas wykonania określonej pracy, termin końcowy wyznacza wykonanie określonego zadania, z nadejściem którego - umowa rozwiązuje się.

Co prawda, umowa zawarta na czas wykonania określonej pracy, mogła być rozwiązana przed wykonaniem pracy na mocy porozumienia stron, jak również, w razie ogłoszenia upadłości i likwidacji pracodawcy lub z innych

przyczyn niedotyczących pracownika, określonych w ustawie z 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników – bo wówczas mogła być wypowiedziana przez każdą ze stron za dwutygodniowym wypowiedzeniem. Jednakże, żadna z tych sytuacji, nie miała miejsca w rozpoznawanej sprawie, skoro jedyną przyczyną rozwiązania umowy o pracę, łączącej strony było rozwiązanie, z nadejściem terminu, na jaki została zawarta, umowy ramowej zawartej pomiędzy (...) S.A. i (...) S.A. nr (...) /TD/R/ (...)101/08 z dn. 28.02.2015 r. po którym to terminie następcą prawny (...) S.A. tj. (...) S.A. nie został wybrany jako dostawca usług utrzymania sieci w strefie Ł. Północ. Zresztą o tym, że powód zdawał sobie sprawę z tego, że jego umowa o pracę została zawarta na czas trwania umowy ramowej, zawartej przez pracodawcę z (...) S.A. i że umowa ta została rozwiązana z dn. 28.02.2015 r. świadczą jego początkowe zeznania na rozprawie w dn. 6.09.2018 r. (e-protokół rozprawy z dnia 6.09.2018 r.: 00:01:13, 00:02:52). Natomiast wbrew dalszym zeznaniom powoda umowa (...) S.A. z (...) S.A. nie była umową odnawialną, ani też nie polegały na prawdzie zeznania powoda, że nie miała ona daty, do której została zawarta – bo temu przeczy złożony do akt niniejszej sprawy dokument umowy ramowej zawartej pomiędzy (...) S.A. i (...) S.A. nr (...) /TD/R/ (...)101/08, z której wynika, że była ona zawarta na okres 3 lat z możliwością jej automatycznego przedłużenia na okres 2 lat. Powód przyznał też początkowo w swoich zeznaniach, że miał możliwość zapoznania się z treścią w/w umowy nr (...), lecz z takiej możliwości nie skorzystał (e-prot. z 6.09.2015 r.: 00:09:24), choć później wycofał się z tego (e-prot. z 6.09.2015 r.: 00:15:28). Tym niemniej Sąd Okręgowy miał na uwadze, że powód zeznał także powód następnie zeznał, że pod koniec grudnia było spotkanie, na którym pracownicy byli powiadomieni, że ci z nich, którzy mają umowę o pracę na czas kontraktu z (...) S.A. kończą pracę automatycznie 28.02.2015 r., a pozostali, którzy mają umowy na czas nieokreślony 3 miesiące mają odpracować (e-prot. z 6.09.2015 r.: 00:24:32). O ile zatem powód nie zapoznał się z umową nr (...), niezależnie czy sam zrezygnował z takiej możliwości, czy też nie, to na pewno znał swoją własną umowę o pracę z 1.09.2011 r., w której wprost zapisano w par. 9, że jest ona zawarta na czas trwania umowy nr (...) zawartej pomiędzy (...) S.A. i (...) S.A.

W efekcie, Sąd II instancji uznał, że w tym stanie rzeczy, należy po pierwsze stwierdzić, że wbrew ocenie Sądu meriti, strony postępowania były związane umową na czas wykonania określonej pracy, nie zaś umową o pracę na czas nieokreślony, a po drugie, że w/w umowa o pracę rozwiązała się z chwilą upływu terminu na jaki została zawarta tj. po realizacji przez powoda konserwacji sieci (...) S.A. w Ł. bo z chwilą rozwiązania umowy ramowej zawartej pomiędzy (...) S.A. i (...) S.A. nr (...) /TD/R/ (...)101/08, która była od początku umową zawartą na czas oznaczony 3 lat z możliwością jednokrotnego automatycznego jej przedłużenia o kolejne 2 lata, nie zaś umową na czas nieokreślony czy też odnawialną, w której nie przewidziano terminu końcowego.

Przypomnieć należy, że pracownikowi przysługuje odprawa pieniężna, gdy nie zostaną w ogóle ustalone (jakikolwiek) przyczyny wypowiedzenia umowy, dokonanego przez pracodawcę oraz gdy się okaże, iż ujawnione przyczyny takiego wypowiedzenia, nie pozostawały w związku ze stosunkiem pracy (art. 10 ust. 1 w związku z art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 192). (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2017 r. II PK 334/15).

W realiach niniejszej sprawy, skoro w świetle całokształtu materiału dowodowego umowa o pracę z powodem nie była umową na czas nieokreślony, lecz umową na czas wykonania określonej pracy i została rozwiązana po okresie na jaki została zawarta tj. z dniem rozwiązania umowy nr (...), przeto powodowi nie przysługuje odprawa z art. 10 ust. 1 w zw. z art. 1 i art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy z 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (t.j. Dz.U. za 2015 r., poz. 192 ze zm.). Tym samym, zarzut apelacyjny naruszenia prawa materialnego, okazał się w pełni zasadny.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo, o czym orzekł, jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania za II instancję orzeczono w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie o art. 98 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z ust.3 oraz § 9 ust.1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U z 2018 r., poz. 265 z późn. zm.).

M. R. B. I. M.